

[Kirkeministeren.]

bestemmelserne om budgettering af de kirkelige udgifter med henblik på at sikre, at den lokale kirkelige budgettering og ligning sker under gensidig hensyntagen, og at der inden for disse ligningsenheder finder den fornødne prioritering og samordning sted af mere udgiftkrævende opgaver. Problemet har i højere grad været, hvorledes en sådan samordning mest hensigtsmæssigt kunne tilrettelægges.

I betænkningerne nr. 476/1968 og 495/1968 fra det i 1964 nedsatte udvalg vedrørende den kirkelige administration er det foreslået, at denne opgave henlægges til provstiudvalgene, der skulle varetage opgaven i nært samarbejde med menighedsrådene i kommunen. Efter at betænkningerne havde været forelagt samtlige biskopper, stiftsøvrigheder og provstiudvalg til erklæring, kunne der konstateres en helt overvejende tilslutning til dette forslag. Da forslaget også forekommer mig tiltalende, idet det bevarer og understreger det lokale ansvar for den kirkelige ligning, er dette forslag — i øvrigt med tilslutning fra Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer — lagt til grund ved udarbejdelse af det foreliggende lovforslag.

For at forenkle budgetteringen har man samtidig foreslået kirkebetjeningskasserne nedlagt som selvstændige kasser ved de selvvejende kirker.

Såfremt lovforslaget vedtages i den foreliggende skikkelse, vil ordningen blive den, at provstiudvalgene overtager godkendelseskompetencen med hensyn til samtlige lokale kirkelige budgetter. Medens retten til at budgettere de enkelte kirkers og præsteembeders udgifter forbliver uændret hos menighedsrådene, får provstiudvalgene til opgave at varetage den omtalte koordinerende og samordnende funktion såvel i forhold til menighedsrådene som til kommunalbestyrelserne, med hvilke forhandlingerne om den kirkelige ligning skal føres af provstiudvalget for samtlige menighedsråd i kommunen.

Denne ordning indebærer allerede en forskydning af den hidtidige kompetencefordeling mellem de kirkelige myndigheder, idet provstiudvalgene kommer til at varetage de hidtil af stiftsøvrighederne udøvede funktioner med hensyn til godkendelse af budgetterne for præstelønningskasserne og køb-

stadkirkernes kasser samt revisionen af disse kassers regnskaber.

Derved åbnes der desuden mulighed for gennem yderligere kompetenceforskydninger at tilpasse den kirkelige forvaltning til moderne principper for opgavefordeling mellem central- og lokaladministrationen. Jeg har derfor fundet det naturligt i denne forbindelse — i det væsentlige på grundlag af de af det kirkelige administrationsudvalg afgivne betænkninger — at stille forslag om, at der tilvejebringes hjemmel for, at afgørelseskompetencen på en række sagsområder kan overføres fra kirkeministeriet til stiftsøvrighederne. De af stiftsøvrighederne truffne afgørelser vil naturligvis kunne indbringes for ministeriet. Da jeg anser det for ønskeligt, at man på denne måde får mulighed for i praksis at finde frem til en hensigtsmæssig opgavefordeling mellem ministeriet og stiftsøvrighederne, finder jeg det rettest, at man ikke på indeværende tidspunkt fastsætter ændrede kompetenceregler i de pågældende love.

Det har været nærliggende i denne sammenhæng at optage spørgsmålet om fortsat opretholdelse af de fra gammel tid bestående særordninger for København til overvejelse. Københavns kommune er sammen med Frederiksberg kommune undtaget fra den for den øvrige del af landet fælles ordning vedrørende tilvejebringelse af lønningsmidler til folkekirkens præster. Menighedsrådene i København deltager ikke i samme omfang som uden for København i administrationen af præsteembedernes faste ejendomme og ej heller med hensyn til kirkebetjeningsforhold. Endvidere varetages overtilsynet med kirkerne i København af 6 forskellige særlige overtilsyn.

Disse særordninger for København har ofte givet anledning til kritik på grund af den centralisering af forvaltningen, som de har medført. Efter min opfattelse har udviklingen overflødiggjort sådanne særordninger. Om end Københavns kommune i størrelse stadig adskiller sig væsentligt fra landets øvrige kommuner, forekommer der ikke i denne kvantitative forskel at være grundlag for en særstilling i henseende til reglerne om den kirkelige administration og økonomi. Lovforslaget tilsigter i overensstemmelse hermed en radikal ophævelse af de bestående særordninger. Som begrun-